

СВЯТА РІТА

Біля підніжжя Апеннін, за сімдесят миль від Рима, розташоване місто Кашія, а недалеко від нього – село Рокка Поррена.

У XIV сторіччі там жило молоде подружжя хліборобів – Антоніо й Амата Манчіні. Не мали вони великого маєтку, але хліба було в них доволі і для них самих, і для вбогих, що просили в них милостині. За їхні численні милостині люди любили їх і благословили, а Бог обдаровував їх своїми ласками. Антоніо й Амата гаряче любили Господа й досконало виконували всі Божі й церковні заповіді. Жили спокійно й щасливо, грішників приводили до каяття, а ворогів – до примирення. Люди так і називали їх: миротворці Ісуса Христа.

Тільки одна тінь смутку була в їхньому житті: в них не було дітей. Повертаючись додому від своїх друзів, у яких були гарні й веселі діточки, їм ставало тяжко на серці у тій тихій хатині, де ще не було вимовлено солодких для людського серця слів: тато, мама. Засмучені, що нема в них наймилішої потіхи чесного подружжя – невинної дитини, вони звертали свої благання до Бога, щоб Він обдарував їх потомством. Але дітей все не було. Аж по довгих роках гарячої й постійної молитви, коли до них почали вже наближатися дні старості, Бог звеселив їх народженням милої донечки. Надзвичайно щасливі і вдячні Богові за такий дар, вони четвертого дня після народин занесли дитину до парафіяльної церкви в сусідньому місті Кашія, де її охрестили і дали ім'я – Ріта.

Батьки надзвичайно дбайливо чували над нею і вже з дитинства звертали її серце до Бога. Коли Ріта почала підростати, її особливою прикрасою стали невинність і чистота, що проявлялися в усій її поведінці, а передусім – у ясних очах. Вона вже в дитинстві стала малою Божою слугою.

Ріта, придивляючись до невинних забав сусідських дітей, не дуже поспішала брати в них участь. А коли мати хотіла її гарно одягнути та взяти з собою на прогулянку, вона ховалася в кутку і молилася. Такою поведінкою Ріти Бог наче хотів застерегти її матір, щоб вона пишною одежею не розбуджувала в серці дитини почуття нездорової й шкідливої для душі пустоти.

Зате з великою радістю Ріта поспішала з батьками до церкви. Знайшовши собі в Божому домі тихе місце, вона набожно проказувала "Богородице Діво", що знала напам'ять. Згодом, коли Бог дав їй ласку розуміння, як Божий Син став людиною, вона запліщувала свої очі і набожно роздумувала над таїнством воплощення. Коли Ріта думала під час Служби Божої про присутність найдорожчого Ісуса в Пресвятій Євхаристії, її обличчя сяяло радістю; згадка про смерть Спасителя між двома розбійниками на хресті викликала в ній смуток.

Вже змалку Ріта, як і її милосердні батьки, щиро співчувала вбогим. Під час обіду вона частину страви віддавала якійсь убогій сусідській дитині. Побожна дівчина почувала себе щасливішою тоді, коли давала щось бідним, ніж коли сама споживала.

Люди були захоплені побожністю Ріти та її ангельським виглядом, відчуваючи до малої Божої слуги якусь особливу повагу, а матері заохочували своїх доньок брати приклад з побожної та чемної Ріти.

Хоч дівчинка була ще маленькою, та добре розуміла, що любить Бога всім серцем.

Дуже боялася засмутити Господа якоюсь провинною. Вдень і вночі перебувала в затишній частині дому, що стала її капличкою, де довго молилася. До дітей могла не виходити цілий день. На стінах своєї молитовні вона намалювала різні картинки з життя Ісуса Христа: народження у вертепі, смерть на хресті та покладення Ісуса до гробу і біля них роздумувала над життям найдорожчого Господа, а передусім – над його тяжкою мукою.

Таке тихе й богомільне життя Ріта ніколи б не переривала, якби не старість батьків. Вона з великою любов'ю виручала їх у кожній роботі в хаті й на городі. Бог дав своїй малій слугі стільки сили й уміння, що вона давала собі раду з будь-якою роботою. А в хаті був такий лад і охайність, що любо було зайти до родини Манчіні. Рітині батьки раділи, що мають таку помічницю.

Коли дівчині було 12 літ, вона за тодішнім італійським звичаєм мала визначити свій подальший життєвий стан. По сердечній молитві вона вирішила вступити до монастиря й посвятити себе службі Богіві.

Намір Ріти засмутив батьків. Довідавшись, що вона хоче вступити до монастиря, вони почали плакати та благати її змилосердитися над їхньою старістю і не покидати їх тоді, коли їм найбільше потрібна її допомога. Бажання батьків засмутило Ріту, але вона була дитиною доброго серця, тому, на їхню превелику радість, пообіцяла їм залишитися з ними. Водночас вона прирекла Ісусові, що хоч і не може вступити до монастиря, та з любові до Нього залишиться в дівочому стані. Ця думка повернула їй давній спокій серця і допомагала їй проводити дні в святій радості. Ріта дбайливо працювала при старих батьках, з великою любов'ю прославляючи найдорожчого Ісуса побожним життям.

Батьки, побачивши, що дочка скоро покорилося їхній волі, почали мріяти про те, щоб знайти для неї доброго чоловіка і видати заміж. їм хотілося побачити ще в своїй хаті зятя й малих онуків.

Для дівчини таке бажання батьків було несподіваним і дуже прикрим. Коли вони повідомили їй про своє рішення, Ріта залилася сльозами і не могла промовити ні слова. Згодом надзвичайно розчулено заявила батькам, що вона посвятила свою душу й тіло Ісусові і не бажає жодного іншого обручника. Крім того, дівчина запевнила їх, що й без чоловіка зможе опікуватися ними аж до їхньої смерті.

Однак батьки й слухати не хотіли того, що говорила їм Ріта. Вони, певне, не розуміли того, що не мають права силовати доньку до заміжжя, і тому далі домогалися, щоб дівчина вступила в подружній стан. Побачивши, що її спротив нічого не дає, засмучена Ріта пішла до своєї молитовні і там навколішках під хрестом довго благала Бога просвітити, що їй, Богу посвяченій дівиці, тепер робити. Напевно, Господь почув прохання своєї вірної слуги, бо незабаром вона спокійно й покійно заявила батькам, що, згідно з їхнім бажанням, готова вийти заміж.

Посвятивши ще дівчатком своє дівицтво Ісусові, Ріта зовсім не цікавилася хлопцями. Не один з них був би з охотою попросив руки гарної Ріти Манчіні, але ніхто цього не робив, бо всі бачили, що вона – не для цього світу. Та тепер, коли Ріта, на бажання своїх батьків, вирішила вступити в подружній стан, вона цією справою далі зовсім не цікавилася, але поклалася в усьому на волю батьків.

А вони хотіли для своєї доньки якнайкращого судженого. Тому вибрали Фердінанда, сина багатих і впливових батьків. Сама Ріта ніколи не віддала б своєї руки Фердінандові, що був юнаком гордої вдачі, занадто гострий у словах і цілком безбожний, але в своєму прикрому становищі вона вже без жодного спротиву

погоджувалася на все. Напевно, бачила в тому Божу волю. Через якийсь час вони повінчалися в парафіяльній церкві. Фердінанд був дуже задоволеним, що найкраща дівчина в селі стала його дружиною, під час пошлюбних відвідин рідні він з приємністю приймав усі вітання. Але Ріта, що чемною усмішкою пробувала подякувати рідним і приятелям за їхні побажання, в серці не відчувала радості з приводу свого нового стану. Відвідини й веселі гостини по різних домах не приносили їй утіхи. Дівчина, може, й проти своєї волі, заливалася сльозами, згадавши своє розбите щастя, яким для неї було життя, посвячене Богові в чистому дівіцтві.

Під час вінчання Ріта була сумна; по вінчанні стала ще сумнішою. Її Фердінанд був таким прикрим і жорстким, що незабаром життя з ним стало для неї мукою. Його грубі слова й щоденні вибухи гніву отруювали Ріті життя і робили його дуже нещасливим. Але вона не зламалася, приймаючи ці важкі хрестики щоденного життя як послані Богом, і тому носила їх з великою терпеливістю та покорою. Озброєна тими двома чеснотами, вирішила виправити ними прикру вдачу Фердінанда. Навчена змалку робити всяку роботу, вона в усьому допомагала своїй домашній прислузі, а водночас пробувала зробити дім своєму чоловікові приємним. Коли він лютував і докучав їй уїдливіми словами, вона мовчала і покійно робила все, що він тільки забажав. Говорила до нього, лише спокійними й лагідними словами.

Своєю покорою й терпеливістю Ріта навіть погіршила свою долю, бо Фердінанд став ще гірше мучити її. Він часто лаяв, може, навіть бив її. Крім того, програючи багато грошей в азартних іграх, він докоряв бідній Ріті, що це вона марнотратна. Однак ніщо не виводило її з рівноваги. Вона й далі виконувала всі його забаганки, а, крім цього, дуже дбала про нього. Особливу увагу звертала на те, щоб Фердінанд мав завжди чисту одежу. Нікуди сама з дому не виходила, хіба до церкви і батьків. Коли йшла, то завжди з відома і згоди чоловіка. Лагідно поводитися з домашньою прислугою, призвичаючи її до охайності, чемності, послуху й побожності. В усій околиці, певне, не було кращої жінки й господині дому.

Таке святе життя Ріти, її постійна молитва за навернення чоловіка не могли довго залишатися безуспішними. Фердінанд почав задумуватися над собою. Коли Ріті вдалося кілька разів пояснити йому, як його поведінка важко зневажає Бога і водночас принижує його людську гідність, Фердінанд почав соромитися своїх лайок і вибухів гніву. Якщо деколи він ще за звичкою грубо поведився з Рітою, то відразу йшов з хати і аж тоді вертався додому, коли був уже цілком спокійний. Згодом Бог допоміг йому зрозуміти та відчувити, що він робив добрій Ріті велику кривду. Тоді він визнав перед Господом і дружиною свою велику провину, щиро розкався та став добрим чоловіком і побожним християнином. Він був тепер для Ріти якнайласкавішим і повним ніжності, а між людьми не міг нахвалитися її характером, розумом й побожністю. Для Ріти настали дні тихого щастя. Вона вдячним серцем прославляла Бога за вислухані молитви і навернення чоловіка.

У той час повмирали Рітині батьки. Вона сердечно оплакувала їхню смерть, бо не тільки любила їх, але була їм щиро вдячна за християнське виховання, яке вони дали їй змалку.

Незабаром Бог неповнив хату Ріти й Фердінанда великою радістю: у них народився довгоочікуваний син. Малий Іван був наче Божим дарунком для Фердінанда за його щире навернення, а для Ріти – потіхою за її велике терпіння. Те щастя Бог побільшив згодом народженням другого хлопчика, якому під час св. хрищення дали ім'я Павло. Ріта дуже дбайливо доглядала своїх малих ангеліків,

передусім стараючись звертати їхні серця до Бога, вчила їх молитися. Фердінанд, тепер уже інша людина, не міг намілюватися своїми хлопчиками і допомагав своїй добрій жінці виховувати дітей своїм добрим прикладом. Завдяки такій дбайливості своїх побожних батьків Івась і Павлусь виростили чемними дітьми, що любили Бога всім серцем і боялися й найменшого гріха.

А Ріта всіма силами й далі старалася вести високе духовне життя. Вона досконало виконувала обов'язки дружини й матері, а водночас була подібна до найпобожнішої черниці, посвяченої Богові. З Господом була злучена постійно і всі свої справи старалася робити для більшої його слави. Хоч вона ніколи не мала важкої провини, та бичувала своє тіло і підкорювала його духові. Перед святами Божої Матері вона проводила дні тільки на хлібі й воді. До сусідів Ріта була надзвичайно ласкава; ні про кого з них не сказала лихого слова. Коли хтось починав перед нею обмовляти сусідів, Ріта ставала в обороні відсутнього, підкреслювала добрі риси його характеру або повертала розмову на інше. Для зажурених вона завжди мала пораду й потіху. А жінкам, що жалілися на жорстокість своїх чоловіків, вона радила винуватити скоріше себе самих і свої язики.

Ріта жила любов'ю, яка керувала її серцем і ділами. Хворих і вбогих відвідувала, потішала й заохочувала до терпеливості, а часто одним "Богородице Діво" повертала здоров'я недужим. Коли сусіди ворогували між собою, Ріта, як колись її батьки, примирювала їх.

Хоч домашнє господарство й різні діла милосердя забирали в Ріти чимало часу, вона вміла знаходити час для щоденних роздумів про Христову муку та прийняття Пресвятої Євхаристії в церкві. Це підтримувало в ній вогонь св. любові і зміцнювало її душу до життя, досконало з'єднаного з Богом.

Та спокійне життя Ріти перервала несподівана смерть Фердінанда, що загинув під час суперечки зі своїми давніми ворогами. Спочатку вона в смутку гірко плакала, передусім тому, що чоловік закінчив життя раптово, без св. сповіді. Але скоро заспокоїлася, поклавшись у своєму великому горі на Божу волю. За чоловіком вона вже не журилась, тільки просила милосердя для його душі. Ріта простила вбивцям чоловіка та молилася за їхнє розкаяння.

Залишившись удовою, вона всю свою увагу приділяла вихованню обох синів. Завдяки її дбайливості хлопці були слухняні, часто молилися і приступали з матір'ю до св. Тайн. Але згодом вони почали змінюватися. Через дружбу з юнаками, що мали світське виховання, вони почали захоплюватися їхніми поглядами. Зокрема вони пройнялися фальшивим і грішним переконанням тодішніх італійців про вендетту, тобто про помсту вбивцям батька. Коли одного дня Ріта випадково дізналася, що її сини задумують таку злочинну, нехристиянську річ, вона надзвичайно стривожилася та почала просити їх навіть не думати про помсту. Однак діти цим разом не хотіли послухатися своєї святої матері. Побачивши, що сама вона нічого не може вдіяти, Ріта з великим болем серця клякнула під св. хрестом та стала благати Господа вберегти її синів від злочину або щирим розкаянням, або скорою смертю. Бог, що готував для Ріти особливу дорогу життя, прихилився до її другого прохання: до року обидва хлопці повмирали. Матері було жаль класти своїх молоденьких синів у могилу, але її потішала думка, що таким чином Бог відвернув їх від великого злочину помсти та що в час недуги вони щиро каюлися у своєму грішному задумі. Приймавши св. Тайни, вони спокійно перейшли до щасливої вічності. Ріта з великою любов'ю прославляла Боже милосердя.

Залишивши на цвинтарі холодні могили всіх своїх найдорожчих людей на землі, вона тихою ходою вернулася додому. Переступивши поріг своєї хатини, відчула самотність вдови й сироти. Але одночасно зродилася в ній й підбадьорлива думка, що тепер вона зможе беззастережно жити тільки для Бога. Подякувавши сердечно Господеві за всі дотеперішні ласки, вона почала думати над тим, як вона має тепер жити.

Після похорону синів життя Ріти стало суцільною молитвою і постом, умертвінням і відокремленням. Її можна було побачити лише в церкві, біля хворих або між убогими. Водночас вона вирішила вступити до монастиря. Тепер у неї не було жодних перешкод здійснити гаряче бажання молодих літ.

У сусідньому місті Кашія було два жіночі монастирі. Ріта вибралася туди, де просила прийняти її в монастир св. Магдалини, в якому дотримувалися правил св. Августина. Однак там не захотіли прийняти Ріти, тому що вона була вдовою. Жінка тричі зверталася до настоятельки монастиря зі своїми сердечними проханнями, але кожного разу їй відмовляли. Аж за четвертим разом її бажання сповнилося, мабуть, за чудесною поміччю св. Йоана Христителя й св. Августина, яких Ріта сердечно вшановувала та просила в них небесної опіки.

Свій новіціят Ріта розпочала з великою радістю і вдячністю Богові, що дозволив їй діждатися сповнення її найсердечнішого бажання – стати Христовою обручницею. Сестри раділи, що до них прийшла така кандидатка. Всі чернечі правила Ріта виконувала надзвичайно сумлінно. А з чеснот вибрала собі покору, щоб у ній досконало вправлятися. Завдяки їй Ріта вважала себе останньою з усіх черниць та негідною слугою вірних Христових слуг. Вона старалася зректися своєї власної волі та керуватися в усьому лише волею Ісуса Христа і своїх монастирських настоятельок, що заступали їй самого Бога. Коли злий дух спокушав її вернутися в світ, бо й там вона зможе спасти свою душу, Ріта проганяла спокусника, заявляючи, що вона буде там, де захоче Ісус та що вона нічого не робитиме по своїй волі, їй було легко виконувати навіть найприкріші доручення настоятельок, бо в усіх їхніх наказах вона бачила тільки Божу волю. Це допомагало їй також проводити час відпочинку в духовній розмові з сестрами, бо це було миле Богові. Така поведінка Ріти справляла гарне враження на сестер, бо вона виглядала не як недосвідчена новичка, а як дуже розумна й досконала черниця. Ріта почувала себе в новому стані дуже щасливою і з великою вдячністю святкувала кожні роковини свого вступу до монастиря.

Коли за Божою допомогою Ріта щасливо закінчила час новіціятського випробування, настоятельки визнали її за гідну посвятитися на досмертну службу Богові в монастирі врочистими обітами вбожества, чистоти й послуху. Своєю обітницю-присягу про те, що вона до самої смерті завжди житиме згідно з уставом свого чернечого Чину, Ріта склала під час Служби Божої в присутності сестер. У дні складення обітів вона мала видіння. Ріта бачила драбину, що сягала від землі до неба. На самому верху драбини вона побачила Бога, а шаблями драбини сходили вниз і виходили нагору св. ангели. Бог запрошував Ріту цією драбиною дістатися до неба і до Нього. Вона зрозуміла: щоб вийти по шаблях драбини до самого неба, їй треба підноситися на щораз вищі ступені досконалості і стати подібною до тих ангелів, що виходили по драбині до неба. А вивищеними будуть тільки понижені, тому вона ще ревніше почала вправлятися в чесноті покорі, яка стала основою її духовного життя.

Дух убожества в Ріти був такий великий, що вона не хотіла носити нової чернечої ряс, тільки ходила в тій першій, яку одержала, вступивши до монастиря. У цій рясі її

й поховали. Тверда лавка, що служила їй ліжком, клячник і кілька св. картин на стінах, – це все, що було в її вбогій келії. Рітиним багатством був найдорожчий Ісус і любов до Нього. Коли під час прощі до Рима Ріта знайшла на дорозі золоту монету, то кинула її в річку, а сестрам сказала: "Я кинула гріш у річку, бо хоч він був малий і легкий, мені здавався таким важким, що я не мала сили довше носити його". А іншим разом говорила своїм посестрам: "Черниця, що бажає цілком належати Богові, мусить бути повністю відлучена від земних речей". Ще вона, за св. Павлом, говорила: "Те, що не допомагає злучитися тісніше з Ісусом, не має ніякої вартості".

Ріта часто казала сестрам: "Ми не можемо милосердитися над своїми тілами; чим більше ми даємо їм волі і пестимо їх, тим більше вони бунтуються проти духу". Вона надзвичайно любила чистоту. По шлюбі була вірною й чистою подругою, а після смерті чоловіка зберігала душу й тіло чистими для Ісуса. Злий дух напосідав на чистоту Ріти, але вона проганяла його сердечним благанням і постом. Часто жила тільки самим хлібом і водою, щоб ослабленням тіла зміцнити свій дух на духовний бій зі спокусами. Зимою, в час настирливої спокуси, Ріта кидалася в сніг і в молитві чекала, доки спокуса не відступить. Деколи вона вкладала палець або ногу у вогонь і таким чином проганяла спокусу. Коли її припікав вогонь, вона думала про пекельні муки і говорила собі: "Ріто, ти не можеш терпіти навіть короткий час ні снігу, ні вогню, що його Бог послав із неба. То як ти зможеш перетерпіти вічну муку пекла? Чи хочеш вічно перебувати з проклятими душами? Якщо ні, то вірно дотримуйся тих приречень, які ти дала Богові. Виконай свій обіт, і ти ніколи не зневажиш свого Божественного Обручника". Щоб не наразити себе на спокусу, Ріта не любила виходити з монастиря, розмовляти, а також дуже слідкувала за своїми поглядами й думками. А черницям говорила: "Сестри, пильнуйте, куди ви дивитеся, йдете та з ким зустрічаєтеся. В тому, на що ми дивимося, є завжди небезпека провинитися проти Бога й нашого обіту". Хто вступає до монастиря, той після закінчення відповідної проби-новіціату зобов'язується досконало служити Божій справі. Щоб не мати в цьому ніякої перешкоди, кожний новик зрікається обітом убожества матеріальних речей, а обітом чистоти – родинних зв'язків і тих численних турбот, що пов'язані з утриманням сім'ї. Не маючи ніяких майнових і родинних тягарів та клопотів, кожний чернець може повністю віддати себе службі Богові й спасінню душ. Але навіть убоге й чисте життя не роблять його досконалим Божим слугою, якщо він керуватиметься своєю власною волею, що є часто протилежною Божій волі. Тому-то в монастирі складають також обіт св. послуху. Хто хоче бути справжнім і досконалим Божим слугою, той урочисто прирікає, що не буде жити в монастирі самовільно, але в усьому буде послушний своїм настоятелям. Справжніми ченцями й найкращими Божими слугами в монастирі є тільки послушні члени Чину. Лише вони подібні до Ісуса Христа, який аж до смерті був вірний Небесному Отцеві.

Цю правду Ріта зрозуміла так добре, що скоріше дозволила б порубати себе на шматки, ніж у чомусь спротивитися своїй монастирській настоятельці чи зробити щось власновільно, без її наказу. Уже немолода, вона була всім такою послушною, як тиха овечка. Завдяки покірності Ріта скоро стала прикладом для всіх інших сестер у монастирі.

Крім надзвичайно вірного зберігання обіту убожества, чистоти й послуху, Ріта робила багато покайних діл. Часто жила тільки хлібом і водою, дуже мало спала, та й то на землі або твердій лавці, а також тричі в день бичувала себе; перше бичування жертвувала за душі в чистилищі, друге – за монастирських добродійців, а третє – за

навернення грішників. Свій вільний час вона проводила в мовчанні, а коли треба було говорити, то вважала, щоб не сказати жодного невідповідного слова. Коли в її присутності хтось був занадто вільний у висловах, вона негайно звертала розмову на іншу, поважнішу тему.

Молилася Ріта надзвичайно багато до Ісуса Христа, Божої Матері й Святих в келії і перед Найсвятішими Тайнами в каплиці. Вона цілими годинами роздумувала про Христові муки; під час чого її очі заливались слізьми, а з грудей доносились жалісні зітхання.

Коли вістка про її святе життя вийшла за мури монастиря, до неї почали приїжджати різні люди за порадою і духовною допомогою. За дозволом своїх монастирських настоятельок Ріта з любов'ю приймала всіх, що просили в неї духовної помочі. Одним з'ясовувала релігійні правди, іншим давала поради, третіх рятувала своїми молитвами. При цьому часто діялися чуда. Ось приклад: одного разу прибігла до монастиря засмучена мати та стала благати Ріту вимолити в Бога ласку видужання її єдиній умираючій дитині. Ріта сказала їй співчутливо: "Жінко, май віру. Бог добрий. Твоя дитина не вмере. Як повернешся додому, ти застанеш її здоровою". Коли мати вийшла з монастирської розмовниці, Ріта поспішила до каплиці та стала просити Бога, щоб він продовжив життя бідній дитині. Господь вислухав прохання Ріти, і коли зажурена мати повернулася додому, то, на свою превелику радість, застала доньку здоровою.

Завдяки духові молитви Ріта стала прекрасним взірцем для черниць монастиря. Вона часто говорила їм: "Мої любі сестри, оскільки ми кожного дня зневажаємо пресолодкого Ісуса думками, словами, ділами, ми повинні молитися кожного дня і кожної години та оплакувати зневаги щодо свого ласкавого й люблячого Отця, Учителя й Обручника".

Одного разу до Кашія прибув побожний і вчений місіонер з Чину Отців Францісканців. Його проповідь у церкві слухала також і Ріта. Проповідь місіонера про Христову муку справила на Ріту надзвичайне враження. Коли вона вернулася з церкви, то лягла в своїй келії хрестом біля ніг Розп'ятого та почала роздумувати над Христовою мукою. Зворушена Ріта почала просити в Ісуса ласки, щоб і вона за свої гріхи могла відчувати хоч частину Христового болю від тернини. Ісус вислухав її сердечне прохання і кинув на чоло одну тернину з такою силою, що вона від болю аж зомліла. Від неї Ріті зробилася на чолі велика рана, що спричиняла їй невимовні болі. Подальше своє життя Ріта проводила в своїй келії. Тільки 1450 року, коли Папа Микола V проголосив Ювілейний Рік, одержала Ріта від Ісуса надзвичайну ласку: рана на її чолі загоїлася, і вона взяла участь у паломництві до Рима. Після повернення до Кашія рана з жахливими болями відновилася і вже не загоїлася до самої смерті.

Повернувшись з Рима, Ріта прожила ще чотири роки. Були ці роки великого терпіння і любові найкращим приготуванням до смерті й щасливої вічності. В той час сталися два чуда. Одного дня хвору Ріту відвідала її двоюрідна сестра. Коли перед відходом вона запитала Ріту, чи вона не має якогось бажання, Свята відповіла: "Так, моя сестричко, принеси мені рожу з-перед мого дому в Рокка Поррена". Оскільки тоді була зима, то сестра не йняла віри, як можна знайти на городі рожу. Але все ж зайшла на город і справді побачила на кущі гарну розцвілу рожу, яку відразу занесла хворій Ріті. Та з любов'ю вдивлялася якийсь час в колючки рожі, пригадуючи собі терня, що ранило Христову голову. Згодом віддала квітку своїй настоятельці, яка з іншими сестрами дякувала Богові за чудесний знак Рітиної святості. На пам'ять про це чудо

тепер кожного року в день св. Ріти благословлять Отці Августинці по своїх церквах рожі і роздають вірним. Подібне чудо сталося в той час з двома стиглими фігами, які на прохання Ріти принесла ця ж сестра взимку з городу. Ці фіги й рожу Свята вважала за знак із неба, що їй треба бути готовою до переходу в небесний рай на вічні радощі. "Заговорив мій любий і сказав до мене: "Устань, моя люба! Ходи, моя прекрасна! Глянь: зима минула, дощі прогули, прошуміли. Вже квіти на землі з'явилися, пора пісень настала, і голос горлиці вже чути в краю нашім. Смоковниця бруньки вже виганяє, і виноград у цвіту пахощі розливає. Устань, іди, моя люба! Ходи, моя прегарна! ... Дай глянути на твоє личко, дай голос твій почути! Бо голос твій солодкий, і личко твоє принадне" (П. п 2:10–14).

За кілька днів до смерті Ріти явився Ісус Христос з Пресвятою Богородицею і сказав їй: "Я – твій Небесний Обручник, що розпалював у твоєму серці вогонь божественної любові та прикрашував твою душу чеснотами. Тепер я прийшов сказати тобі гарну й веселу новину. Ріто, за кілька днів ти відійдеш із цього світу на вічний спочинок у Небесну країну".

Рітине серце схвилювалося невимовною радістю. Коли інші сестри довідалися, що Ісус відвідав Ріту та що незабаром Він забере її з цього світу, посходилися до її келії, поклякали навколо ліжка та зі слізьми в очах слухали слів Христової улюбленої обручниці. А вона ласкаво й покірно говорила їм: "Моя дорога настоятелько і сестри, надійшов час відійти до мого Обручника. Може, зневажила вас, може, не любила вас так, як годилося, або часом не була така послухна, як це приписує наш св. устав. Тому прошу прощення за всі мої провини проти любові й послуху. Я знаю, що надокучила вам своєю довгою недугою, а передусім тією неприємною раною, яку я так довго мала на своєму чолі. Змилосердіться, прошу, над моєю неміччю і, якщо я зневажила вас чим, навіть мимоволі, простіть мені моє незнання і моліться за мене Богові, щоб ваші молитви випросили моїй душі милосердя й мир, які я надіюся мати від преласкавого Бога."

Зворушені сердечними й покірними словами своєї доброї посестри та засмучені вісткою, що вона має покинути їх, черниці заплакали. Тоді Ріта сказала: "Сестри, я не боюся смерті. Я вже знаю, що значить – умерти. Це – закрити очі для світу, а відкрити їх для Бога". Опісля вона висповідалася, прийняла св. Причастя й св. Тайну Оливопомазання та стала дуже сердечно молитися. Тоді перестало боліти в неї чоло.

По молитві Ріта попросила в настоятельки св. благословення, заохотила сестер свято любити Ісуса і одна одну та завжди бути послухними св. Церкві й настоятельці. Останніми словами св. Ріти на землі була молитва св. благословення: "Нехай Бог благословить вас, а ви завжди перебувайте в св. мирі й любові до свого найдорожчого Обручника Ісуса Христа". Потім глянула на св. хрест і спокійно віддала свою душу в руки найдорожчого Спасителя.

Сталося це 22 травня 1457 року, на 76 році її життя. Св. Ріта з дня своєї смерті була завжди вшановувана.

Через св. Ріту зробив Бог багато чудес. До Святих Католицької Церкви св. Ріту зачислив Папа Лев XIII 1900 року.